

431-434. Επανόρθωσις Λέξεων

1, Βοσβολέιν. - 2, Νονολόιν. - 3, Νηβρέ. - 4, Νηβέη.

Να μεταθεθῶν κατάλληλως τὰν ὑπερῶν γράμματα, ὥστε νάποτελεσθῶν τέσσαρες λέξεις ὁμοειδεῖς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀσπρονάτου.

435. Ἐλλιπσομορφῶν

021-12

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡρώου τῆς Λύριον.

436. Γρίφος

I I I T T
I I I T T
I I T

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημίας τοῦ Ἀβέρωφ.

Ὁ ἐπιθυμῶντες νὰ δώσωσιν ἄριτάν μύρωσιν εἰς τὰ τέκνα των, ἄνευ διαταράξεως τῆς υγείας αὐτῶν, δὲν δύνανται νὰ τὰ ἐγγράψωσιν εἰς οἰονδήποτε σχολεῖον πρὶν ἢ ἐπισκεφθῶσι τὸ ἐπὶ τῆς λεωφόρου Κωνσταντίνου, ἔναντι τοῦ Ἀνακτορικοῦ Κήπου Β' ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΜΕΤΑΞΑ τῶ ὁποῖον κατηρτίσθη ἐπίτηδες διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ ἡλικίας 5-13 ἐτῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων.

Ὁικοδόμημα ἔξοχον, ἀθῦσαι εὐρεῖται μεσημβρινά, κῆποι καὶ αὐλαὶ ἀπέραντοι, μέγα ὑπόστεγον, τέλειον γυμναστήριον, Σουηδικαὶ κρήναι, Λοιπὴ Τένις καὶ λοιπαὶ ἐγκαταστάσεις παιδιῶν, σχολικὴ ἐπίπλωσις πολυτελής, προσωπικὸν ἐκλεκτόν, ἐπίβλεψις ἐνδελειχῆς, λεωφορεῖα ἰδιόκτητα μεταφέροντα τὰ μακρὰν οἰκοῦντα καὶ περιβάλλον ἐν γενεῖ θαυμασίον, καθιστῶσι τὸ Β' Τμήμα τῆς Ἑλληνογαλλικῆς Σχολῆς ἐν ἔξοχικόν Ἑλβετικὸν Σχολεῖον, τὸ ὁποῖον συνεκέντρωσε τὰ τέκνα τῶν ἀρίστων κοινωνικῶν τάξεων.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τσουκνίδα καὶ Τσοῦχτρα, δέχεσθε ἀλληλογραφίαν; - Νιδβή. (II, 369)

ΖΗΤΩ Ο "ΘΡΙΑΜΒΟΣ"

Ο τρεῖς νικήσας κατὰ τὰ δημοψηφίσματα ἠνωμένους συλλόγους καὶ κόμματα. Ἐγγραφήτε διὰ νὰ ἐξασφαλίσαι τὴν νίκην.

ΖΗΤΩ

Η ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΥΧΟΣ ΙΣΧΥΣ ΤΟΥ "ΘΡΙΑΜΒΟΥ"

Ἀρχηγοὶ: Ἑλληνικὴ Καρδιά, Ἀνασθηθεῖσα Ἡπειρος, Ἀθανάσιος Διάκος, Αἰματοβαμμένη Κυανόλευκος, Ἀπελευθερωθεῖσα Ἡπειρος, Ἀπηλιωμένη Κόρη, Ἀρχιζέλιον τῆς Χαλκίδος, Ἀρχικουμπούρα, Ἀρχιμαίστρος τῶν Γαϊδάρων, Ἀσπίς Ἀραπάκος, Ἀτικὴ Λύσις, Ἀυτοκρατορία τῆς Γαλλίας, Βαλκανικὴ Συμμαχία, Βασιλεὺς Δε λα Πενάου, Βασιλοπούλα τοῦ Μισοῦ, Βολιώτικο Κεράσι, Γαβροῖς, Γενναῖος Ἡπειρώτης, Γενναῖοφρονος Στρατηλάτης, Δαιμόνιον Πνεῦμα, Δαρνοστεφῆς Ὀλυμπιονίκης, Διάβολος Ξεδιάκος, Διάβολον Κέρατο, Διαδόν Ἐγγόνι, Δὸν Βίδας Καπουκίνος, Δοξασηνὴ Ἑλλάς, Ἐθνικὸν Ὀνειρόν, Ἐθνικὸς Ἐγωισμὸς, Ἐλαφροπαλάντζα, Ἑλληνικὸν Αἰθέριον, Ἑλληνικὴ Μητέρα, Ἐλευθεροφῶς Ἑλλάς, Ἐν Τούτῳ Νικα, Ἐὐχὴ τῆς Μάννας, Ἐσφοδρος, Ἡρωϊκὸς Ἀρίστος, Καταρὸ Στυλλάει, Κιθαρωδὸς τῆς Λευτεριάς, Κοκκορόμυλη, Κραυγὴ Νίκης, Κῆμα τῆς Γαλανολευκῆ, Λάρα τοῦ Διαδόλου, Λιλή Μινιόν, Λόδοδος τῆς Δόδοδος, Λουβόβικος Μπετόβεν, Μαγευτικὸν Λάσος, Μαγευτικὸν Ἀνικόφως, Μεγαλόφρων Κωνσταντίνος, Μελαγχολικὴ Ὀνειροπόλος, Ναύαρχος τῆς

Βαρέλας, Ναυτάμι τῆς Χαλκίδος, Σανθὸ Διαβολάκι, Ὀνειρομένη Πατρίδα, Ὀνειροδὸς Βάλας, Πανελληνικὸν Ὀνειρόν, Πυγμαλίων, Ρωμιοπούλα, Σατανὰς, Σιὸς Δόκιμος Μπαροῦτης, Σπιάθ τοῦ Βουλγαροκόπου, Στανραετός, Στέφανο τῆς Γαλανῆ μας, Συμμαχικὸς Στρατός, Ταγματῆς Πισαοῦλης, Τσοῦχτρα, Φουτανέλλα τ' Ἀητήτων, Χρυσαστός, Χρυσόπτερον Ὀνειρόν, Δοξασημένο Δεμίρ-Ἰσάρ.

Ἡ Νίκη, παρακαλεῖται ὡς δημοσιεύσας κατάλογον ψευδωνυμῶν μελῶν Σου (χωρὶς τῶν νὰ προῆς εἰς ἔγκρισιν ψευδωνυμῶν) ἵνα ἐκ τούτου φανῇ ἡ ἀποσκελετωσίς Σου καὶ οὐχ ἡ ἰσχὺς σου. Οὐχὶ δὲ με κλάμας παρουσιάζουσα ψευδεῖς ὑποστηρικτὰς καὶ πολλὰς ἐφευρισκῶσας ὡς τοιοῦτους πρόσσωπα φαντασιῶν. Πῶς ἤρως αὐτὸς τοῦς κ.κ. Γ. Σκουρηνάπουλον κ.λ.;

- Ὁ πρόεδρος (Ἀυτοκράτωρ) Ἀήτητος Εὐζωνος
Ὁ Ἀντιπρόεδρος (Υπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν) Ὀνειρομένη Ἑλλάς
Ὁ Γραμματεὺς (Προδικογράφος) Ἀδαμάντινος Χαρακτῆρ
Ὁ Ταμίας (Υπουργὸς Στρατιωτικῶν) Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας
Σύμβουλοι: Ὀνειροδὸς Βάλας, Ἀγνώστος Χ. Κόμησα Κάκι

ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΩΝ

Διορίζονται: Προσωπάρχης τοῦ ὑπουργείου ὁ ταγματάρχης Διαδὸν Ἐγγόνι. Ὑπαρχηγὸς τοῦ ἐπιτελείου ὁ λοχαγὸς Μεγαλόφρων Κωνσταντίνος. Ὑπαρχηγὸς τοῦ ὑπουργοῦ ἡ Φουτανέλλα τ' Ἀητήτων. Διευθυντὴς τοῦ ὀπτικοῦ Τηλεγράφου Χαλκίδος ὁ Γενναῖος Ἡπειρώτης. Γραμματεὺς τοῦ ὑπουργείου ἡ Εὐχὴ τῆς Μάννας.

Ὁ Ὑπουργὸς Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ

Διορίζονται: Ἀθανάσιος Διάκος Τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου. Δουδοβίκος Μπετόβεν Γραμματεὺς. Προσβεία Ἀθηνῶν ὑπογραμματεὺς Χρυσόπτερον Ὀνειρόν. Πρόεδρος τῆς Θριαμβευτικῆς Παροικίας ἡ Βαλκανικὴ Συμμαχία, Γραμματεὺς Δοξασημένο Δεμίρ-Ἰσάρ. Διορίζονται: Ὑποπρόεδρος ἐν Καλαμίαι Σπιάθ τοῦ Βουλγαροκόπου. Ἐν Ρεθύμνῳ Κρήτης Ἡρωϊκὸς Ἀρίστος. Ἐν Πύργῳ Πυγμαλίων, Γραμματεὺς Κιθαρωδὸς τῆς Λευτεριάς.

Ὁ Ὑπουργὸς Ὀνειρομένη Ἑλλάς

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΝΑΥΤΙΚΩΝ Διορίζεται τὸ Ἑλληνικὸν Αἰθεῖριον ἀρχηγὸς τοῦ Ἀντιορπιλλικοῦ Στόλου με τὸν βαθμὸν τοῦ Πλωτῆρος.

Ὁ Ὑπουργὸς Ναυτάμι τῆς Χαλκίδος ΑΝΑΚΤΟΡΑ

Διορίζονται: Γενικὸς Ἀυτοκρατορικὸς Γραμματεὺς τὸ Δαιμόνιον Πνεῦμα. Ἀρχηγὸς τῆς Ἀυτοκρατορικῆς φρουρᾶς ἡ Αἰματοβαμμένη Κυανόλευκος.

Ὁ Ἀυτοκράτωρ Ἀήτητος Εὐζωνος ΑΠΟΝΟΜΗ ΠΑΡΑΣΗΜΩΝ

Ἀποφάσι τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπονέμεται ὁ Μεγαλότακτος τῆς Θριαμβευτικῆς Ἀυτοκρατορίας καὶ τὰ πρὸ αὐτοῦ Παρασημάτα εἰς τὴν Α. Μ. τὸν Ἀυτοκράτορα ΑΗΤΗΤΟΝ ΕΥΖΩΝΟΝ

Τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον Ἀδαμάντινος Χαρακτῆρ, Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, Ὀνειρομένη Ἑλλάς, Ναυτάμι τῆς Χαλκίδος, Ἀνασθηθεῖσα Ἡπειρος, Μαγευτικὸν Λάσος, Ταγματῆς Πισαοῦλης.

ΑΠΟΝΕΜΕΤΑΙ Η ΚΥΑΝΗ ΤΑΙΝΙΑ ΤΩΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΩΝ εἰς τὸν Προδικογράφον Ἀδαμάντινον Χαρακτῆρα, εἰς τοὺς Ὑπουργούς: τὸν Στρατιωτικὸν Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας, τὸν Ἐξωτερικὸν Ὀνειρομένην Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸν Γενικὸν Ἀρχηγὸν Ἑλληνικῆν Καρδιά.

Ὁ Ἀυτοκράτωρ Ἀήτητος Εὐζωνος

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΠΑΡΑΣΗΜΩΝ (Κατὰ σειρὰν καιοῦσαν)

- I. ΜΕΓΑΛΟΣΤΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΙΚΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑΣ
II. ΚΥΑΝΗ ΤΑΙΝΙΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ ΤΟΥ ΘΡΙΑΜΒΟΥ
III. ΧΡΥΣΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ
IV. ΑΡΓΥΡΟΥΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ
V. ΚΥΑΝΗ ΤΑΙΝΙΑ ΤΩΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΤΩΝ

Οὐδὲν παράσημον ἀνώτερον ἀπονέμεται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν παρασημοφοροῦμενον. (II, 370)

Ὁ Ἐλάμβος πρὸς τὴν Νίκη. - Δὲν χρειάζεται, Ἀναγέννησις τοῦ 21 καὶ μεγάλη φιλοσοφία διὰ νὰ ἐννοήσωμεν καὶ οὐχὶ προφητεύσωμεν, τὸ μεγαλοφῶδες σχέδιόν σας. Ὅλοι φερούμεν ὅτι ὁ τι μάνει ὁ ἀκουδιάσης κάνει καὶ ἡ μαίμου του... Ὅχι 50 ἀλλὰ 70 καὶ πλέον εἶνε τὰ ψευδωνυμοῦ μελῆ μας (ἔδε σημερινὸν φύλλον). Ποτὲ δὲ δὲν ἐθέσαμεν ἡμεῖς ψευδεῖς ὑποστηρικτὰς... Καὶ ἓνα ἄλλο, ἐδγενοστάτη, ἂν εἶσαι βεβαία περὶ τῆς τελικῆς σας νίκης, στοιχηματίσατε μετ' ἐμοῦ μίαν μόνον Ἀγγλικὴν λίραν.

Ἀήτητος Εὐζωνος. (II, 371)

Χά! χά! χά! Εἶδαμε τέλος πάντων καὶ τὰ υπερτριπλάσια μελῆ τῆς νικῆσῆς! θριαμβευοῦσῆς! συντριβοῦσῆς! κ.τ.λ. «Νίκης». Ἐν ὅλῳ 20 ψευδωνυμοῦ καὶ ἄλλα τόσα φανταστικά, ἀνήλικα κ.τ.λ. Μαγευτικὸν Λάσος. (II, 372)

Ὁ μπεμπης καὶ ἡ μπεμπένα διδύμα 3 μηνῶν δηλοῦν δι' ἐμοῦ ὅτι ὑποστηρίζουν τὴν «Νίκη». - Ἀήτητος Εὐζωνος.

Τῆ «Νίκη». - Ἀλλὰ οἶα, πολιτικῆς ἐπέσης, δειλαίτοι! Οὐχ ἤσθητε ὅτι ἐπὶ ὄλεθρον βάνετε; Πρῶμμαν ἀναφροσύνατε, ἢ με τὸν Ἅγιον Σουλτικὸν παρῶν εἰμι... νὰ Σὰς διαβῶ. - Δὸν Βίδας Καπουκίνος.

ἄλοῦμεν ὅτι εἴμεθα ἔνθερμοι ὑποστηρικταὶ τοῦ «Κυανοῦ Κόμματος». - Ἡρώου τοῦ Ἀρίσκου, Ἀνδρείος Ἐρυθροκίτων, κτλ. κτλ. (Ἐπονται 60 ὑπογραφαί). (II, 375)

Ἐγγραφέται τοῦ Συλλόγου «ΝΙΚΗ» ὁ κ. Κ. Ἀφεντάκης. Παρακαλεῖται δὲ νὰ ἐξοφλήσῃ τὸν λογαριασμὸν του. (Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Συλλόγου) (II, 376)

ΔΑΡΥΤΤΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ Πλατεία Ὀμονοίας Ὅδὸς Λάδρου 8α Ὁραὶ ἐπισκέψων 10-12 καὶ 3-5

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν κόραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὅπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ Ἐσωτερικῶς: Ἐξωτερικῶς: Ἔτησίαι... 8,- Ἔτησίαι... 10,- Ἐξάμηνοι... 4,50 Ἐξάμηνοι... 5,50 Τρίμηνοι... 2,50 Τρίμηνοι... 3,-

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, λ' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λ. 25 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀρ. 38, κατὰ τὸ Βασιλειῶν

Περίοδος Β'. - Τόμος 200ς

Ἐν Ἀθήναις, 7 Σεπτεμβρίου 1913

Ἔτος 35ον. - Ἀριθ. 41

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια).

Τὸ σχέδιον τοῦ Ζιροφλέ ἦτο τὸ ἐξῆς: Νὰ ζητήσωσιν ἀπὸ τὸν κόμητα Μουσύ νὰ τοὺς παραδώσῃ «μὲ τὸ καλὸν» τὸν φυλακισμένον γέροντά. Ἄν ἐδέχετο, θὰ τὸν ἐπαιρῖαν καὶ θὰ ἐφευγαν. Ἄν ὅμως ἤρνετο...

— Τότε, δυστυχία του! ἐδήλωσεν ὁ Γκαγιαρντῶ.

— Ὅτὸν κάνουμε λουκάνικα!

— Ὅτὸν κολλήσωμε 'ς τὸν τοῖχο, ὡς ποῦ νὰ μῆ ὀλόκληρος μέσα!

— Ὅτὸν χώσωμε τὸ κεφάλι ὡς τὴν νοτιῶ!

— Γιὰ νὰ μάθῃ, ἄλλη φορά, νὰ φυλακίζῃ γέροντας καὶ παιδιὰ.

Ἀφοῦ ἐλήφθησαν αὐταὶ αἱ ἀποφάσεις, τὸ μικρὸν στρατεύμα, με τὸν Μπόμπην ἐπὶ κεφαλῆς, διηυθύνθη πρὸς τὸν Μαῦρον Πύργον.

Ὁ μικρὸς ἡτοιμάσθη νὰ κτυπήσῃ τὸν κώδωνα τῆς ἐξωθύρας, διὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν, ὅταν ἤκουσεν ἐξερῆνα ἓνα κρότον καὶ εἶδε τὸ ἓνα θυρόφυλλον νὰ ὑποχωρῇ πρὸ αὐτοῦ αὐτομάτως.

Ἀπλυστάτα, ὁ Γκαγιαρντῶ καὶ ὁ Πορτιμπῆφ εἶχαν σπρώξῃ με τὴν ράχιν των τὴν θύραν, εὐρίσκοντες τοῦτο ὡς τὸ προχειρότερον μέσον διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν αὐλήν.

Ἀπὸ ἐκεῖ ἐφθασαν πρὸ τῆς προσόψεως τοῦ πύργου.

Ὅπως καὶ τὴν πρώτην φοράν εἶδεν ὅτι ὅλα τὰ παράθυρα ἦσαν σκοτεινὰ, ἐκτός τῆς ὑαλίνης θύρας τῆς τραπεζαρίας τοῦ ἰσογείου.

Ἐνευσεν εἰς τοὺς φίλους του

νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν ἀθρόβως καὶ τοῖς ἐδειξε διὰ τῶν ὑαλοπινάκων ἓνα ἀνθρωποκτονικὸν καθήμενον πρὸ τῆς τραπέζης καὶ βυθισμένον εἰς τὴν ἀνάγκωσιν μιᾶς ἐπιστολῆς.

Ὅλιγον μακρότερα, ἓνας ἄλλος ἀνθρωπος, τὸν ὅποιον ὁ μικρὸς τζοκεῦ ἀνεγνώριζεν ὡς τὸν Φιρμίνον, τὸν ἐμπιστὸν ὑπὲρ τῆν τοῦ κόμητος, ἐστέκετο ἀκίνητος, εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του.

— Εἶνε ὁ κόμητα! εἶπε σιγὰ-σιγὰ. — Καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Ζιροφλέ. Πάμε νὰ τοῦ μιλήσωμε.

Καὶ σπρώξαντες τὴν θύραν, εἰσῆλθον ὅλοι εἰς τὴν τραπεζαρίαν.

Ὁ κόμητα, ἐκπλαγείς πρὸ τῆς ἀπροόπτου ἐκείνης ἐισβολῆς, τῶν εἰκόσιν ἐνόπλων, τῶν ὁποίων δὲν εἶχεν ὑποπτεύσῃ πρὶν τὴν παρουσίαν, ἐσηκώθη ἀποτόμως. Ὁ Φιρμίνος, ὁ ὑπὲρ τῆς, ἔτρεξε κ' ἐστάθη πλησίον του.

Ὁ πυργοδεσπότης ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἦτο καμμία στάσις τῶν χωρικῶν του, — πρῶγμα οὐκ ἐκείνη ἐκείνη τὴν ἐποχὴν. Ἄλλ' ἄμα παρετήρησε τὰ βλοσυρὰ πρόσωπα τῶν ἐπιδρομέων, ἐκ τῶν ὁποίων κανὲν δὲν τῶ ἦτο γνωστὸν, ἠρώτησεν αὐστηρῶς καὶ ἀτρομήτως: — Τί με θέλετε; ... Ποιοὶ εἶσθε; ... Τί γυρεύετε στὸ σπίτι μου τοῦτο ὥρα;

Πρὶν ἀποκριθῆ εἰς αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις, ὁ Ζιροφλέ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ χεῖρι τὸν Μπόμπην, ὁ ὁποῖος ἐκρύπτετο ὀπισθεν τῶν σωματοφυλάκων του, καὶ, σπρώχων αὐτὸν ἐμπροσθεν τοῦ κόμητος, εἶπεν:

— Ἴδου, κύριε, ποῖος θὰ σὰς ἐξηγήσῃ τί ἐπιθυμοῦμεν.

Ἀναγνωρίσας τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον εἶχε συλλάβῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ γέροντος θείου του, ὁ κόμητα Μουσύ ἐνόησεν ἀμέσως, ὅτι οἱ ἀνθρωποκτονεῖς δὲν ἤρχοντο διὰ καλόν. Ὀργίσσασαν, ἀλλὰ προσεπάθησε νὰ ἐπιβλή-

Ζήτη ὁ μικρὸς φυλακισμένος τῆς Βασιλῆς!... (Σελ. 318, στ. γ')

«Ο Γκαγιαρντώ και ο Πορτιμπέφ είχαν σπρώξει με την ράχι των την θύραν...» (Σελ. 325, στ. α.)

Θη εἰς τὸ σκυλολόγι αὐτὸ δι' αὐθαδεῖας.

— Χά, χά! ἔκαμε μορφαίων με τὸ μοχθηρότερον του μειδιάμα' πάλι αὐτὸ τὸ παληόπαιδο στὸ σπίτι μου;

— Μάλιστα, κύριε! ἀπεκρίθη μὲ θόρυβος ὁ μικρὸς, ἐν τῷ μέσῳ τῶν σωματοφυλάκων του· εἶμαι ἐγὼ, ὁ Μπόμπης, ποῦ μ' ἐφυλακίσατε ἐπὶ Βασιλίλλη, ἀλλὰ βγήκα ἀπὸ τῆ φυλακῆ μου...

— Διὰ τῆς θελήσεως τοῦ λοῦ! διέκοψεν ὁ Ζιροφλέ.

— Καὶ ἐρχομαι, ἐξηκολούθησεν ὁ μικρὸς τζόκευ, νὰ σὰς ζητήσω τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου γέροντος, τοῦ τυφλοῦ θείου σας, ποῦ τὸν κρατεῖτε φυλακισμένον, γιὰ νὰ τοῦ κλέψετε τὴν περιουσίαν του.

Εἰς τὴν θήλωσιν αὐτὴν, ὁ κόμης ἀπεκρίθη μὲ ἠχηρὸν σαρκαστικὸν γέλωτα.

— Καὶ γι' αὐτὸ, ἀνέκραξεν, εἴκοσι ἀνθρωποὶ ἔλαβαν τὸν κόπο νὰ ἔλθουν ἐπὶ τὸ σπίτι μου; Ἐδώσατε πίστι ἐπὶ πα-

ρμύθια ἐνὸς παιδιοῦ κ' ἐτολήσατε νὰ ποραβιάσετε τὴν κατοικίαν τοῦ κόμητος Μουσῦ; Προσεξέτε καλὰ!

Ὁ Ζιροφλέ ἔλαβε τότε τὸν λόγον.

— Κύριε, εἶπε, βραζιζόμενοι εἰς τὰς πληροφορίας ἐνὸς καλοῦ παιδιοῦ, ποῦ τὸ ἔχουν καθὲς ἐμπιστοσύνη, μερικτοὶ πατριῶται ἀπεφάσισαν νὰ ἔλθουν καὶ νὰ ἐλευθερώσουν τὸν δυστυχῆ γέροντα, εἰς τὸν ὅποιον αὐτὸ τὸ παιδί ὑπεσχέθη συνδρομὴν καὶ βοήθειαν. Τὰ λόγια λοιπὸν εἶνε περιττά. Θέλομεν τὸν φυλακισμένον. Ποῦ εἶνε;

— Ἀπὸ δῶ! ἐφώνησεν ὁ Μπόμπης, ἔτοιμος νὰ ὀδηγήσῃ τοὺς φίλους του εἰς τὴν δεξιαν πτέρυγαν τοῦ πύργου, ὅπου, ὡς ἐνθυμεῖτο καλὰ, εὗρισκετο τὸ δωμάτιον τοῦ φυλακισμένου.

Ἄλλ' ὁ κόμης καὶ οἱ ὑπηρέται του τῷ ἐφραζαν τὸν δρόμον.

— Περιττὸν νὰ προχωρήσετε, εἶπεν ὁ Μουσῦ ἐντόνωος· δὲν θὰ βρῆτε αὐτὸν ποῦ γυρεύετε. Δὲν εἶνε ἐδῶ!

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε!

ὑπέλαθεν ὁ Ζιροφλέ.

Καὶ ἐνευσεν εἰς τὸν Γκαγιαρντώ καὶ εἰς τὸν Πορτιμπέφ, φλεγομένους ἀπὸ ἀνυπομονησίαν καὶ μόλις συγχρατευμένους.

Ἀμείως οἱ δύο κολοσσοὶ ἐπροχώρησαν πρὸς τὸν κόμητα, ὁ ὅποιος ὑπεχώρει ὀλιγὸν πρὸς τὸν τοῖχον.

— Ἀφίσε σὲ μένα τὸν ἀριστοκράτη! εἶπεν ὁ Πορτιμπέφ πρὸς τὸν Γκαγιαρντώ· εὐ ἀνάλαβε τὸν ὑπηρέτη.

Οἱ ἄλλοι πατριῶται εἶχον στματηθῆ, πιστεύοντες ὅτι οἱ δύο χειροδύναμοι εὐντρο-

ρίζοντο, ἠνοιχθῆ ἔξαφνα, μὲ τὴν πίεσιν ἐνὸς κρυφοῦ κομβίου, καὶ οἱ δύο ἄνδρες ἐξηφρανόθησαν, ἐνῶ τὸ κομμάτι τοῦ τοῖχου, ἐν εἰδῆι θυροφύλλου, ἐλλείετο πάλιν μὲ ξηρὸν κρότον πρὸ τῶν ἐκπλήκτων «πατριωτῶν»!

Ἄλλ' ἡ ἐκπληξίς μετ' ὀλίγον παρήλαθε καὶ οἱ δύο κολοσσοὶ ἐφώρμησαν κατὰ τῆς μουσικῆς ἐκείνης θύρας καὶ ἤρχισαν νὰ τὴν σπρώχνουν καὶ νὰ τὴν κτυποῦν μὲ τοὺς ὤμους, μὲ τὰ πόδια, μὲ τοὺς γρόντους.

Ἄλλὰ τὸ θυροφύλλον ἀντέειχε. Ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐξηκολούθησαν νὰ τὸ κτυποῦν, χωρὶς νὰ κατορθώσουν ἄλλο, παρὰ νὰ πληγώσουν τὰ χεῖριά των. Οἱ κολοσσοὶ ἤφραν κάτι ἰσχυρότερον ἀπὸ αὐτοὺς!

Ὁ Μπόμπης τότε ἐπρότεινε:

— Δὲν πᾶμε νὰ ψάξωμε τὸν πύργο; Ἐγὼ ξεύρω ποῦ εἶνε ἡ κάμαρα τοῦ γέροντος, καὶ γιὰ νὰ τὸν βροῦμε, δὲν μᾶς χρειάζεται ὁ κόμης.

— Φθάνει νὰ μὴ τὸν ἐβγάλε καὶ τὸν ἐκρυψε ἄλλο! παρητήρησεν ὁ Ζιροφλέ.

«Περιττὸν νὰ προχωρήσετε!...» (Σελ. 326, στ. β')

φοὶ των ἦσαν ὑπερορκετοὶ διὰ νὰ καταβάλουν τὸν κόμητα καὶ τὸν Φιρμίνεν.

Ἄλλ' ἐλογάριαζαν χωρὶς τὴν πονηρίαν καὶ τὴν κόμητος Μουσῦ καὶ τὰς μουσικὰς θύρας τοῦ Μαύρου Πύργου.

Καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἀχθφόροι ὕψωνν τὰς χεῖρας, διὰ νὰ τὰς ἐπιθέσουν ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ κόμητος καὶ τοῦ ὑπηρέτου του, ἕνα κομμάτι τοῦ τοῖχου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔστη-

Ὁ ὄμιλος ὤρμησε τότε κατόπιν τοῦ Μπόμπης, ὁ ὅποιος ἔτρεχε πρὸς τὴν κλίμακα τὴν ὀδηγοῦσαν εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ τυφλοῦ.

Ὁ μικρὸς τζόκευ ἤξευρε τὸν δρόμον. Μετὰ μακρὰν περιπλάνησιν ἀνὰ τοὺς σκοτεινοὺς καὶ ἐρήμους διαδρόμους τοῦ πύργου, ὁ ὅποιος τοῖς ἐφάνετο σὰν στοιχειωμένους, — μὲ τὸ ὅποιον μάλιστα ὁ Γκαγιαρντώ καὶ ὁ Πορτιμπέφ ἐξηγοῦσαν τὴν ἀποτυχίαν των, — ἐφθασαν πρὸ τῆς θύρας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐξέλθῃ ὁ Μπόμπης πρὶν φυλακισθῆ εἰς τὸ μπουδρουμί. Ἡ θύρα αὐτὴ δὲν διεκρίνετο καλὰ, διότι εἶχε τὸ ἴδιον χροῶμα τοῦ τοῖχου, ὁ μικρὸς ὁμοῦς ἐνεθυμεῖτο τὸ μέρος καλὰ καὶ εἶπε μὲ πεποίθησιν εἰς τοὺς φίλους του:

— Ἐδῶ εἶνε!

Αὐτὴν τὴν φορὰν, αἱ προσπάθειαι τοῦ Πορτιμπέφ καὶ τοῦ Γκαγιαρντώ ἐπέστησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας. Εἰς τὴν τετάρτην κλωτασίαν, τὸ θυροφύλλον ὑπεχώρησε καὶ ἐφάνῃ ὁ διάδρομος, διὰ τοῦ ὁποίου ἐξήρχοντο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ τυφλοῦ.

— Ἐδῶ εἶλαστε! εἶπεν ὁ Μπόμπης μὲ χερὰν· ἀκολουθετὲ με!

Τὸν ἠκολούθησαν κ' εὗρήθησαν εἰς τὸ ἀπέραντον ἐκεῖνο ψυχρὸν δωμάτιον, μὲ τὰ φραγμένα παράθυρα καὶ μὲ τὴν μεγάλην εἰκόνα, κρεμασμένην ἀκόμη, ἐν τὸς χρυσοῦ πλαισίου, εἰς τὸν τοῖχον. Ἄλλὰ μόνον ἡ εἰκὼν ὑπῆρχε· τὸ δωμάτιον ἦτο κενόν.

— Πολὺ ἀργά! ἀνέκραξεν ὁ Μπόμπης ἀπηλπισμένος. Τὸν ἐπήρε!

— Τὸ βέβαιον εἶνε, εἶπεν ὁ Ζιροφλέ ἀφοῦ ἔψαξε παντοῦ, ὅτι ἐδῶ μέσα δὲν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος τυφλοῦ γέροντος, καὶ μοῦ φαίνεται, κύριε Μπόμπη, ὅτι ἄδικα μᾶς ἐξεκούνησες!

Ἄναρτοι ἐρχομαι.

Ἄλλ' ὁ μικρὸς τζόκευ δὲν ἐνεοῦσε νὰ φύγουν, πρὶν ἐραυνήσουν ὅλον τὸν πύργον. Ἐπέρασε πάλιν ἀπ' ὅλους τοὺς διαδρόμους, τοὺς ὁποίους εἶχε διατρέξῃ τὴν φοβερὰν ἐκείνην νύκτα του, καὶ ἀκλυθούμενος πάντα ὑπὸ τῶν φίλων του, ἐφθασεν εἰς τὰ ὑπόγεια.

Ἦσαν κατὰ καὶ αὐτὰ ὅπως τὸ ἐπιλοιπὸν τοῦ πύργου. Μόνον εἰς ἓν κυλικεῖον ἀνεκάλυψαν μερικὰς φιάλας εἰνους, οἱ δὲ Παρισίνοὶ ἠπειμᾶζοντο νὰ τὰς ἀδειάσουν, ὅταν ὁ Ζιροφλέ τοὺς ἀνεχαίτισε.

— Προσεξάτε, τοῖς εἶπε· ἐδῶ μέσα πρέπει νὰ διςπιστῇ κανεὶς εἰς ὅλα. Ποῖος ξεύρει ἂν αὐτὸ τὸ κρασί δὲν εἶνε δηλητηριασμένον;

— Πιτοῦ! ἀνέκραξεν ὁ Γκαγιαρντώ, πτύων τὴν γουλιὰν ποῦ εἶχε δοκιμάσῃ· μὰ οὔτε νὰ πῆθῃ δὲν μπόρεῖ κανεὶς ἐπὶ τὸ σπίτι τοῦ ἀριστοκράτη αὐτοῦ, ποῦ νὰ τὴν πᾶρῃ ὁ διάβολος;!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐνῶ ἠτοιμάζοντο πλέον νὰ φύγουν ἄπρακτοι, ὁ Ζιροφλέ ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς καὶ δείχνων τὸ πάτωμα τοῦ μαγειρείου, ἐπιθύρισε χαμηλοφώνως:

— Ἐκεῖ... κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι... μὴ καταπακτῆ!

Μὲ τὴν λεπίδα τοῦ δρεπάνου του, ἕνας χωρὶς ἀνεσῆμως τὸ σκέπασμα καὶ, σκύψωντες ἀνωθεν τοῦ ἀνοιγματος, οἱ πατριῶται εἶδαν εἰς τὸ βάθος μίαν λάμπαν, ἡ ὁποία ἐσβύσθη ἀμείως.

— Ἐδῶ εἶνε! ἀνέκραξεν ὁ Ζιροφλέ· ἐπιτέλους τοὺς βρήκαμε!

Τέσσαρες ἄνδρες, οἱ πλέον εὐκίνητοι, κατήλθον διὰ μικρὰς κλίμακας εἰς τὸ μικρὸν ἐκεῖνο ὑπόγειον, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀνέβησαν, ὀδηγοῦντες ἕνα μάγειρον καὶ ἕνα παραμάγειρον, οἱ ὅποιοι,

ὄχροι καὶ τρέμοντες, παρεκάλουν νὰ μὴ τοὺς σκοτώσουν.

Ὁ Γκαγιαρντώ καὶ ὁ Πορτιμπέφ, εὐρεθίντες ἐπιτέλους ἐνώπιον ἐχθρῶν μὲ ὄσπ' καὶ μὲ σάρκας, ἔδειξαν διαθέσεις νὰ τοῖς ἐπιτεθοῦν. Ὁ Μπόμπης ὁμοῦς συνεκράτησε τοὺς σωματοφύλακὰς του καὶ ὁ Ζιροφλέ ἠρώτησε τὸν μάγειρον:

— Γιατί δὲν βρισκομε κανένα ἐς αὐτὸ τὸ σπίτι;

— Γιατί ὁ πύργος, ἀπεκρίθη ὁ μάγειρος, ἔχει μουσικὰς πόρτες καὶ σκάλες πρὸς τὰ ὑπόγεια, κ' αὐτὰ πάλι ἔχουν ὑπόνομους, ποῦ βγάξουν φραγρὰ, εἰς τὴν ἐξοχὴ. Ἀπὸ κεῖ ἐφυγαν ὁ κόμης, οἱ ὑπηρέτες του, ὅσοι. Μόνον ἐμεῖς οἱ δύο σκεφθήκαμε νὰ κρυταῦμε ἐκεῖ· μέσα ἄλλὰ νὰ ποῦ μᾶς ἀνακαλύψατε!

— Τὴν πάθαμε, ποῦ νὰ πάρῃ ἡ ὄργη! ἐφώνησεν οἱ πατριῶται.

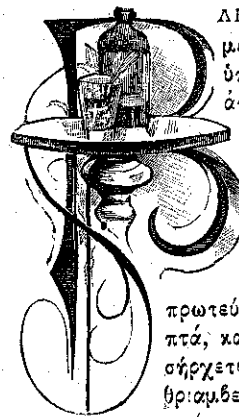
Ὁ Ζιροφλέ ἐξηκολούθησε τὴν ἀνάκρισιν:

(Ἐπιτελεῖται)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΗΝ ΠΛΗΘΕΙΑΝ

Ἀγαπητοί μου,

Λεβω εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὅτι δύο ὑποψήφιοι Δόκιμοι ἀπεκλείσθησαν ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις, διότι παρορίσασαν ψεύτικα πιστοποιητικὰ ἠλικίας.

Ὁ ἕνας μάλιστα εἶχε πρωτεύσει εἰς τὰ γραπτά, καὶ ἀσφαλῶς θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὴν Σχολὴν βραβευτικὸς ἐκ τῶν πρώτων. Μεγάλῃ αὐστη-

ρότης, θὰ πῆτε. Πράγματι, ἄλλοτε δὲν παρετηροῦντο τόσο αὐτὰ. Πόσοι ἔγειναν δεκτοὶ εἰς τὴν Διαγωνισμὸν καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν Σχολὴν μὲ ψεύτικα, πλυστογραφημένα βαπτιστικὰ! Πόσοι παρορίσασθησαν πιστοποιεῦντες καὶ ὀρκιζόμενοι, ὅτι ἔχουν τὴν νόμιμον ἠλικίαν, ἐνῶ ἦσαν μικρότεροι ἢ μεγαλότεροι!.. Καὶ οἱ ἀρμόδιοι ἐκλείωνν τὰ μάτια καὶ τοὺς ἄφρονες... Ἄλλὰ τώρα, βλέπετε, τὰ πράγματα ἄλλαξαν. Πρωτεύοντα ὑποψήφιοι τὸν ἀποκλείουν, ἐπειδὴ ἔχει εἰς τὴν ράχιν του ὀλίγους ἴσως μῆνας πλέον τοῦ ὀρισμένου. Ὑἱὸν ἀξιωματικῶς, ὄχι μόνον τὸν ἀποκλείουν διὰ τὸν ἴδιον λόγον, ἀλλὰ καὶ τὸν πατέρα του ἀναγκάζουν νὰ παραιτηθῇ. Δὲν εἶνε μόνον διότι ὑπερέβησαν τὴν νόμιμον ἠλικίαν· εἶνε προπαντὸν διότι ἐδήλωσαν

ὅτι τὴν ἔχουν καὶ ἠθέλησαν νὰ πατήσουν τὴν πολιτείαν μ' ἐν πλαστογραφημένον χαρτί. Ἐ, αὐτὸ ποῦ ἄλλοτε ἴσως ἐπερνοῦσε, δὲν ἐπιτρέπεται πλέον. Ἡ Πολιτεία ἀπαιτεῖ ἀπ' ὅλους, ἀδιακρίτως καὶ ἀνεξαίρετως, νὰ λέγουν τὴν ἀλήθειαν, νὰ εἶνε ἀκριβεῖς, γεμοταγεῖς, εὐσυνειδήτοι. Καὶ ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ ἀπὸ τοὺς τελευταίους. Καὶ ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ ἀπὸ τὰ παιδιά. Καὶ ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῶν στρατιωτικῶν καὶ ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τῶν πολιτῶν. Ἀπ' ὅλους.

Πόσον καλὰ κάμνει ἡ Πολιτεία νὰ παιτῇ αὐτὴν τὴν χρηστότητα, αὐτὴν τὴν μέχρι σχολαστικότητος τυπικότητα! Διότι ἐπιτέλους δὲν εἶνε καὶ τίποτε σπουδαῖον κατ' οὐσίαν, νὰ παρουσιασθῶς δεκαπενταετῆς ἕνας π.χ. ποῦ ἐγεννήθη τὸν Νοέμβριον, καὶ ἔχει τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1908. Διαφορὰ ὀλίγων μόνον μηνῶν. Καὶ ἔμωσ ἔχει! Ἀφοῦ ἡ Πολιτεία, μὲ τὸν νόμον τῆς, θέτη ἕνα ὄριον, ἕνα φραγμὸν, πρέπει νὰ τὸν σεβασθῶμεν. Διότι ἀλλοίμονον ἂν ἀρχίσωμεν νὰ ὑπερβαίνωμεν ὄρια καὶ φραγμούς. Κανεὶς δὲν εἰξεύρει ποῦ θὰ φθάσωμεν, ποῦ θὰ σταματήσωμεν. Τὰ μικρὰ θὰ γίνουιν μεγάλα· τὰ τυπικὰ οὐσιώδη· τὰ σήμαντα, σπουδαῖα. Ὅποιος λέγει σήμερον ὅτι εἶνε δεκαπέντε ἐτῶν, ἐνῶ εἶνε δεκαεξί, λέγει βέβαια ἕνα ψεῦμα μικρὸν, τιποτένιον. Ἄλλὰ δικτὶ αὐρίον δὲν θὰ πῆ κ' ἕνα μεγαλότερον; Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ μὴ συνεθίσθῃ νὰ μὴ τοῦ ἐπιτρέπεται νὰ λέγῃ ψεῦμα ποτέ.

Πολλοί, εἰς ἄλλας ἐποχὰς, ἐπέρασαν μὲ ψεύτικα πιστοποιητικὰ. Δὲν τοὺς εὐτυχιζῶ! Ἐρχίσαν τὸ στάδιον τῶν ψευδόμενοι ἐπισημῶς ἐνώπιον τῆς Πολιτείας, — ἔστω καὶ διὰ κάτι ἀσημαντόν. Διατρέχουν λοιπὸν τὸν κίνδυνον γὰρ ἐξακολουθήσουν ἔτι καὶ νὰ τελειώσουν ἀρχημα. Δι' αὐτὸ, πολὺ περισσότερο ἐγὼ εὐτυχιζῶ τὰ παιδιά, τὰ ὁποῖα ἀπεκλείσθησαν σήμερον ἀπὸ τὰς ἐξετάσεις. Δὲν θὰ γίνουιν μὲν στρατιωτικοί, θὰ εἰσελθουν ὁμοῦς εἰς ἕν ἄλλο στάδιον, χωρὶς νὰ εἴπουν κανὲν ψεῦμα. Ἡ αὐστηρότης τῆς Πολιτείας, ἡ πρωτοφανής, τὰ ἔσωσεν ἀπὸ ἕνα μεγάλον κίνδυνον, εἰς τὸν ὅποιον τὰ παρέσυρε λεληθῶτως· μὴ παλαιὰ συνήθεια, τόσο ἄλλοτε γενική, ὥστε νὰ θεωρητῆ ἀθῶνα. Ἰδοὺ ὅτι ἡ συνήθεια αὐτὴ θεωρεῖται τώρα πλέον ὡς πταίσμα. Δὲν ἐπιτρέπονται πλέον ψευδῆ πιστοποιητικὰ ἠλικίας. Νὰ τὸ ξεύρετε· καὶ εἰς αὐτὸ, ὅπως καὶ εἰς ὅλα, πρέπει νὰ λέγετε τὴν ἀλήθειαν. Κύριοι· λῦται, ὅσοι τυχόν, συνεθίζετε νὰ σημειώνετε ψευδῆ ἠλικίαν εἰς τὰ λυσόχαρτά σας. Νὰ τὸ ξεσυνεθίσετε· διότι ὅπως γελᾶτε τώρα τὴν Διάπλασιν, εἴμπορεῖ νὰ θελήσετε ἀργότερα νὰ γελάσετε καὶ τὴν Πολιτείαν...

ΤΟ ΠΡΑΣΙΝΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

Ζούσε κάποτε σε μια πόλι ένας ανθρωπος πολύ πλούσιος, ο Άνδρέας Κορβάχος, που μ' όλη την περιουσία του, είχε μείνει άγαμος. Τον έλεγαν φιλάργυρο, έγωιστή και πρό πάντων ιδιότροπο 'ς τον υπέρτατο βαθμό. Ο Άνδρέας, εκτός από μια αδελφή πολύ νεώτερή του, την Άννα Κοπέλου, και από ένα ανεψιό, τον γυιό της αδελφής του Παύλο, δεν είχε άλλους στενούς συγγενείς.

Μια βραδιά ο πλούσιος Κορβάχος απέθανε ξαφνικά.

Η Άννα και ο Παύλος τον έκλαψαν. Οί μακρυνοί συγγενείς έκρυψαν μόνο τη χαρά των και περίμεναν ανυπόμονα τὸ άνοιγμα τῆς διαθήκης.

Επί τέλους η ποθητή ημέρα έφθασε.

'Σ τὸ γραφείο του κυρίου Τρόλλας, συμβολαιογράφου έπιφορισμένου με τῆς τελευταίες έπιθυμίες του Άνδρέα Κορβάχου, συνηθροίσθησαν όλοι οι συγγενείς. Μέσα σε βαθεία σιγή, ο συμβολαιογράφος εδίδασε τον πρόλογο τῆς διαθήκης.

"Όταν έφθασε 'ς τὸ κύριο μέρος, κάθε πνοή σταμάτησε. Τόσο η συγκίνησις ήταν μεγάλη!

«Κληροδοτώ, άπήγγειλε ο Τρόλλας, 'ς τον αγαπητό μου εξάδελφο Κωνσταντίνο Νάιση, έπειδή έντιμῶ τὸ μουσικό του τάλαντο, την παλὰ κιθάρα μου, τὴν εἶνε κρεμασμένη εἰς τὴν σοφίταν τῆς εἰκίας μου.

«'Σ τὴν εξαίρετη εξαδέλφη μου Αἰκατερίνη Βλευμάνου άφίνω τον ώμορρο γάτο μου, τον μαύρο με τῆς λευκῆς γραμμῆς.»

Ο κατάλογος ήταν μακρύς, γιατί ο Άνδρέας δεν είχε λησμονήσει κανένα. Και έτσι οι κληρονόμοι, ένα δλόκληρο τέταρτο τῆς ώρας, άκούαν με έκπληξη τῆς αλλόκοτες έντολές του μακαρίτη. Τὰ γελοία ἢ άσήμαντα αὐτὰ κληροδοτήματα τοὺς φαίνονταν εἰρωνεία.

Η διαθήκη ετελειώσε ως εξής:

«Στὴν αδελφή μου Άννα δίνω τὸ ροδάνι τῆς μητέρας μας, πού τὸ έχω φυλαγμένο με εὐλάβεια στὸ σπίτι μου. Και στὸν γυιό της Παύλο, τὸν ανεψιό μου, άφίνω γιὰ ανάμνησι τὸ από δερμάτινη τοόχα πράσινο έπανωφόρι μου.»

Μόνον ἢ Άννα και ο Παύλος έπλησίασαν στὸν συμβολαιογράφο.

Αὐτὸς όμως τοὺς εἰσαμάτησε με τὸ χέρι και εἶπε:

—Κύριοι και κυριαί, εἶμαι ο έκτελεστής τῆς διαθήκης του Άνδρέα Κορβάχου. Κάποιος έρος μυστικός μου έπιφύλασσε τον τρόπο τῆς διαθέσεως τῆς

άλλης περιουσίας του. Πηγαίνετε εν εἰρήνῃ. Τα κληροδοτήματά σας θὰ σᾶς αποδοθούν.

—Νέε, εἶπεν ύστερα έπίτηδες στὸν Παύλο, ενῶ του εἶνε τὸ έπανωφόρι. Φύλαξε καλά αὐτὸ τὸ παλιὸ ένδυμα. Θὰ σοὺ εἶνε πολύτιμο μιὰ ἡμέρα.

Ο Παύλος εργαζόταν ως σμιλευτής 'ς ένα χρυσοχοεῖο. Ήταν νέος τίμιος και άφιλοκερδής. Εἶχε όμως ένα φοβερὸ ελάττωμα. Ήταν χαρισπαίκτης.

Κάποιο Σάββατο παρασύρθηκε σε μιὰ ταβέρνα. Και αντί νὰ χάσει στὸ παιχνίδι, όπως συνήθως, δυὸ τρεῖς δραχμῆς, ποσὸ άσήμαντο γι' αὐτόν, άφησε στὰ χέρια τῶν συντρόφων του δλόκληρο τὸν μισθὸ του τῆς εβδομάδος.

Ντροπιασμένος γύρισε στὸ σπίτι του.

Ήταν πολύ στενοχωρημένος γιὰ τὴ λύπη, πού θὰ αἰσθανόταν ἢ μητέρα του, αν τὸ μάθαινε. Αποφάσισε όμως νὰ τῆς τὰ όμολογήσει όλα, γιατί εἶχε αποστρέψη στὸ ψεῦδος.

Ενῶ ετοιμαζόταν νὰ κάμῃ τὴ δύσκολη αὐτὴ εξομολόγησι, μιὰ έρρινη φωνὴ

ἢ μητέρα του όμως, πού δεν ἤξερα τίποτε, εἶδε με μεγάλη χαρὰ τῆς εἰκοσι δραχμῆς επάνω στὸ τραπέζι.

Αὐτὰ συνέβαιναν ένα έτος ακριβῶς μετὰ τὸν θάνατο του Άνδρέα Κορβάχου.

Τὸ βράδυ, ενῶ ἢ Άννα και ο Παύλος δειπνοῦσαν, δύο σιγανὰ κτυπήματα ακούσθησαν στὴ θύρα. Και συγχρόνως εἰσήλθε κάποιος, πού κανείς δεν τὸν περιέμενε. Ήταν ο κύριος Τρόλλας.

—Νέε, εἶπε στὸν Παύλο, έχω νὰ σοὺ μιλήσω. 'Ας περάσωμε μιὰ στιγμή στὸ δωμάτιό σου. Θυμᾶσαι, ρώτησε ο συμβολαιογράφος, ἄλα έμειναν μόνοι, τί σοὺ εἶπα πρό ενὸς έτους, τὴν ώρα πού σοὺ παρέδιδα τὸ κληροδοτήμα του θείου σου;

—Βέβαια, κύριε.

—Πολὺ καλά. Τὸ παλιὸ εκείνο έπανωφόρι, τὸ ένθύμιο, τὸ εφύλαξες με εὐλάβεια;

—Μάλιστα... δηλαδή... άπήνητησε ο Παύλος παραγμένος.

—Πολὺ καλά, επανέλαβε ο Τρόλλας

«Φύλαξε καλά αὐτὸ τὸ ένδυμα.»

ακούσθηκε στὸν δρόμο: «Παλιὰ ρούχ, παλιὰ παπούτσι αγοράζω...»

Ο Παύλος άφησε κραυγὴ χαρᾶς. Νά, ἢ σωτηρία!...

—'Ε, φώναξε στὸν έβραῖο άνετα. Και ξεκρέμασε από ένα κρεμαστάρι τὸ έπανωφόρι του θείου Κορβάχου, έχι χωρίς στεναγμὸ μετανοίας.

—Πόσα θέλετε γι' αὐτό; ρώτησε ο έβραῖος με περιφρόνησι.

Ο Παύλος ζήτησε εικοσιπέντε δραχμῆς, δσx κέρδιζε τὴν εβδομάδα.

—'Αστειεύσθε, κύριε, εἶπε με χλευασμὸ ο μεταπράτης. Αὐτὸ αξίζει μόνο δεκαπέντε, ὡς ε μιὰ παραπάνω.

—Σοὺ τὸ δίνω εἰκοσι κι'ά; τελειώνωμε, εἶπε βιαστικά ο νέος, γιατί φοβόταν μήπως έλθῃ έξαφνα ἢ μητέρα του και τὸν πιάσει επάνω στὴ δολοφονία.

Ο έβραῖος διπλώσε τὸ έπανωφόρι. τὸ έρριξε στὸν ώμο του, πλήρωσε κι'έφυγε.

Ο Παύλος αἰσθάνθηκε ντροπὴ γιὰ τὴ βεβήλωσι πού εἶχε κάνει.

Του φάνηκε, ὅτι ἢ ανάμνησις του θείου του, πού πρό δλίγου άκόμη γέμιζε τὸ δωμάτιο, έφυγε μαζί με τὸ επάνωφόρι. Τὸν κατέλαβε λύπη και στενοχώρια.

με ζωηρότητα και χωρίς νὰ παρατηρήσει τὴν ταραχὴ του Παύλου. Θὰ σοὺ φανερῶσω λοιπὸν τὴ μυστικὴ έντολή του πολυκλαύστου μας Άνδρέα Κορβάχου. Ο θεῖός σου, φίλε μου, ήταν πολὺ παράδοξος πελάτης. Όταν μου παρέδωσε τὴ διαθήκη του

μου εἶπε περίπου αὐτὰ τὰ λόγια:

«Κύριε Τρόλλα, ἰδοὺ ἢ διαθήκη μου. Ἄλλὰ σᾶς προειδοποιῶ ὅτι υπάρχει και μιὰ ἄλλη, πού τὴν συμπληρώνει.

—Μιὰ ἄλλη! Πού εἶνε; ρώτησα.»

—Μάντεψε, νέε μου, πού ήταν ἢ ἄλλη διαθήκη, φώναξε ο εὔθυμος συμβολαιογράφος. 'Σ τὸ έπανωφόρι, άγαπητέ μου, 'ς τὸ παλιὸ έπανωφόρι, πού ο θεῖός σου σοὺ έκληροδότησεν.

Ο Παύλος ωχρίασε.

—Και... αὐτὴ ἢ διαθήκη; ρώτησε με φωνὴ αλλοιωμένη.

—'Ιδοὺ τὸ αντίγραφο αὐτῆς τῆς διαθήκης. Ἄκουσε τί λέει:

«'Επειδὴ ἢ επιθυμῶ νὰ δοκιμάσω τὴν αγάπη του ανεψιού μου Παύλου και νὰ ἰδῶ πόση αξία αποδίδει 'ς τὸ ένθύμιό μου, του άφίνω με έγγραφο δηλώσει τὸ από πράσινη δερμάτινη τοόχα παλιὸ έπανωφόρι μου. 'Επιθυμῶ νὰ μὴ μάθῃ ο ανεψιός μου τίποτε γι' αὐτὸ τὸ κληροδοτήμα. Ἐνα μόνον έτος μετὰ τὸν θάνατόν μου, ο κύριος Τρόλλας θὰ παρουσιασθῇ 'ς τὸν Παύλο και θὰ πληροφορηθῇ, αν ἔχῃ άκόμη αὐτὸ τὸ έπανωφόρι.

«'Εξεδόθη ο Πρώτος Τόμος του "ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ", κ' ετοιμάζεται ο Δεύτερος

«'Εξεδόθη ο Πρώτος Τόμος του "ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ", κ' ετοιμάζεται ο Δεύτερος

«'Εξεδόθη ο Πρώτος Τόμος του "ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ", κ' ετοιμάζεται ο Δεύτερος

«'Εξεδόθη ο Πρώτος Τόμος του "ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ", κ' ετοιμάζεται ο Δεύτερος

ΒΑΤΡΑΧΟΠΟΝΤΙΚΟΠΟΛΕΜΟΣ

(Μετάφρασις τῆς όμηρικῆς «Βατραχομουμαχίας». Συνέχεια, ἴδε σελ. 321)

'Αλλά κι' εκείνος θυμωσε κι' άρπαξε μιὰ κοτρώνα. Και χτύπησε τὸ Λαγανά πὸ κάτω από τὸ γόνα, και τοῦσπασε τὸ κόκκαλα και τοῦρθαν κάτι πόννοι. Πού δεν μπορούσε νὰ σταθῇ... κι' έπεσε μέσ' στὴ σκόνῃ.

Κι' ο Καυγατζῆς τὸν σήκωσε, τοῦδεσε τὴν πληγὴ του. Κι' έξω άπ' τὴ ζώνη του... πυρὰς τὸν έφερε μαζί του. Και πάλι έαναγύρισεν ὅλο θυμὸ στὴ μάχη, στὸν Ψιχαρχάτη χύμισε και μέσα στὸ στομάχι. Τὸ βουρλό του ὅλο τοῦμηξε σὰ νάτανε νυστέρι. Και σάν τὸ τράβηξε ύστερα με τὸ χοντρό του χέρι. Για νὰ τὸ βγάλῃ, τοῦβγαλε μαζί και τάντερά του. Κι' από τὴ φύρια του έπεσε κι' αὐτὸς ο ἴδιος κάτω.

* *

Κι' ο Τρυποχώστης βλέποντας αὐτοὺς τοὺς άγριους φόνους. Σηκώθη από τὴν άκρογιαλιὰ ποῦτανε εαπλωμένος. Και κούτσα-κούτσα τώσκασε γιὰτ' ήταν βαρμένος. Μ' ένα κοντάρι, ο άμοιρος, και πέθαινε άπ' τοὺς πόνους. Και μέσ' σε λάκκουσ πήδησε με τὸ κουτσὸ ποδάρι του, Για νὰ γλυτώσῃ άπ' τὸ κακὸ και σῶσῃ τὸ τομάρι του.

Κι' ο Ψωμοχάφτης πάρα 'κεῖ μ' ένα μακρὸ κοντάρι

Χτυπάει τὸ Φουσκομάγουλο στὴν άκρη στὸ ποδάρι. Κι' έπεσε ο δόλιος καταγῆς μισοέψυχισμένος. Και σάν τὸν εἶδε ο Σταφυλάς τρέχει μπροστὰ άγριεμμένος. Και τὸ μακρὸ τὸ βουρλό του πετᾶει 'ς τὸν Ψωμοχάφτη. Και 'ς τὴν άσπιδα τὸν χτυπᾶ. Καρφώθη όμως σε δαύτη. Και τίποτὰ δεν τοῦκανε — κρίμας 'ς τὴν τόση φύρια!

Μὰ ο Ριγανάς του πάσσαρε μιὰ κονταριά καινούργια — Στὸ φίλο του εἶσι δείχνοντας τάλάθειτό του μάτι, — 'Απ' ὅλους δὰ τοὺς βάτραχους αὐτὸς έκανε κάτι, Μὰ τίποτα δεν τοῦκανε κι' αὐτὸς κι' ἢ κονταριά του, Μόνον τὸ κράνος τοῦρριεν άπ' τὸ κεφάλι κάτω.

Μὰ ο Ψωμοχάφτης θυμωσε κι' άρπαζει ένα κοντάρι. Και ρίχνεται 'ς τὸ Ριγανά με μιὰ ὀρμη σάν του 'Αρη, Για νὰ τοῦ δείξῃ θέλοντας με ποιὸν έχει κάνῃ.

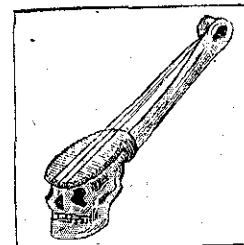
Κ' εκείνος συγκλονίζεται, τὴν τόλμη του ὅλη χάνει, Γυρίζει πίσω και... φευγίό, κι' οὔτε στιγμή δὲ στάθηκε. Και μέσ' 'ς τῆς λίμνης τὸ νερὸ με μιὰ βουτιάν έχάθηκε, Χωρὶς καθόλου νὰ σκεπτῇ τοὺς άλλους βατραχάδες. Αὐτὸς μονάχα κύτταε νὰ φύγῃ άπ' τοὺς μπελάδες.

(Έπεται τὸ τέλος)

I. X. ΧΕΛΜΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Πένθιμον όργανον

Τὸ έφερεν από τὴν Κεντρώαν Ἄφρικὴν ένας εξερευνητής. Αποτελεῖται από έν κρηνιον, από ένα μηρικὸν ὀστέον, από ὀλίγον δερμα προσάτου τεντωμένον επάνω εἰς τὸ κρηνιον, και από τρεῖς χορδάς. Τὸ πένθιμον αὐτὸ όργανον αναδίδει ἤχους άγριῶς μελαγχολικούς.

Ἄφρικανιὴ φιλαρέσκεια

Ο ἴδιος εξερευνητής έφερε και τὴν φωτογραφίαν ενὸς μαύρου τῆς Κεντρώας Ἄφρικῆς, ο ὅποιος φορεῖ εἰς τὸ αὐτὸ του ὤ; σκουλαρῆκι.

ένα μεταλλικὸν κευτὶ μαρμελάτας! Τὸ περιεργον εἶνε, ὅτι ο τρυπημένος λαθὸς του αὐτιοῦ του βαρμηδὸν ανεπτύχθη τόσον, ὡστε νὰ χωρῇ μέσα ὅλον αὐτὸ τὸ κευτὶ!

«'Εξεδόθη ο Πρώτος Τόμος του "ΘΕΑΤΡΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ", κ' ετοιμάζεται ο Δεύτερος

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α') Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐστάλη υπό του Ἑλληνὸς Σημαιοφόρου.

—Γιάννη! Γιάννη! φωνάζει ο Μάγιστρος τὸν σερίτζιρον. Ἄλλ' οὔτε φωνὴ οὔτε άχρῶσις. Πού νὰ εἶνε άρὰ γε;

β') Παίγνιον

Ἐστάλη υπό τῆς Ἐνθουσιώδους Κυριοποιούλας

ΤΗΣ	Ο	ΡΟΣ	Π	ΤΟΣ
ΔΙ	ΚΡΑ	ΔΗΣ	ΠΑΛ	Ι
ΔΟ	ΣΟ	ΘΟΥ	ΦΟ	ΡΟ
ΜΗ	ΣΟ	ΤΩΝ	ΚΥ	ΚΛΗΣ

Νὰ συαρμολογηθούν αἱ συλλαβαί

αὐται, ὥστε νάποτελεσθούν ἐξ άρχαῖο Ἑλληνέσ συγγραφῆς ἢ ποιητᾶι.

γ') Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

Τ Ι Α Φ Ν
L O
A L I
F N
O R C E U

Ζητεῖται ἢ άνάγνωσις τῆς έπιγραφῆς ταύτης.

Ἀήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ἢ αναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, από τὰς Ἄθηνas, τὰς Ἐπαρχίας και τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (33, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν αποστολήν του με μιαν δεκάραν ἢ με ένα δελτακιον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθούν. Ἀναλόγως δὲ του ποσοῦ, τὸ ὅποιον νάποτελεσθῇ, θὰ έγγραφωμεν και πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητᾶς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις του 39ου φύλλου

α.) Ο συνομιλητής του εὑρίσκεται ἐν αντιπροφῇ ἢ εἰκὼν, σχηματιζόμενος από τὸ ὀπισθεν μέρος τῆς κεφαλῆς του.

—β') Δύο μάτια, διότι εἶνε ἐν και τὸ αὐτὸ πρόσωπον (ἢ Ἄπορσι αὐτὴ εἰστάλη υπό του Μέλλοντος Ἐφευρέτου.) — γ.) Le berger et le mouton.

Διὰ τὰς διακοπὰς προμηθευθῆτε τόμους τῆς «Διαπλάσεως» και τῆς «Βιβλιοθήκης»

Ιδε τον 'Οδηγόν του Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών του Κεφ. Β

ΟΠΟΙΟΣ ΜΠΑΙΝΕΙ ΣΤΗ ΜΕΣΗ

Στη Φθινοπωρινή Δύση που θέλει άσπετα Μιά μέρα του περασμένου μηνός, που ήμουνα στη Θεσσαλονίκη, πήγα μαζί με τόν αδερφό μου να πάρουμε από ένα σημειωματάριο ομοίμορφο. Δυστυχώς 'ενα χαρτοπωλείο, βρήκαμε μόνο ένα καλό με ήμερομηνίες και τό πήρα 'γώ. Ναί! όμως πού του 'ελιάρη του αδελφού μου του κόλλησε ο διάβολος και τό ήθελε αυτός; Του είπα να πηγαίνη να ψάξη άλλο, για νάβρη κι' αυτός ένα καλό. Πού όμως αυτός, ήθελε και καλά τό δικό μου. Τό δικό του αυτός, τό δικό μου όμως κι' εγώ δέν του τό έδωκα. Τόν κατάλαβα όμως τόν κατεγάρω πώς κντοούσε για να εδρη εύκαιρία, να μου τ' αρπάξη. Τώρα πού γυρίσαμε στην πατρίδα μας, μέχρις ότου τόν καλοπάρω και τό ξεχάσει, τό έκρυψα 'ς ένα καλό μέρος, πού και με τό διάβολο ακόμη αν συμμαχούσε, δέν θα μπορούσε να τό βρη. 'Ενα βράδυ πού κοιμώμουν, είδα ένα όνειρο. Γι' είδα νομίζετε; Είδα πώς ήμουνα στά στενά της Κρήνας και πώς εκεί πού πολεμούσα με τούς Βουλγάρους, νάσου κι' έρχετο ένα βουλγαρό παιδο σαν και μένα και με πιάνει από την άμασάλη. Σηκώνω τότε τό χέρι μου και τό καταφέρω κατά τών μουτριάων του Βουλγάρου. 'Οχι! άκούω μία φωνή κι' άμέσως βρίσκομαι στό ποδάρι. Τί νομίζετε συνέβη; 'Ο κατεγάρωός ο άδελφός μου, έπειδή νόμιζε πώς φύλαγα τό σημειωματάριο στην έσωτερική τσέπη του υποκαμίσου μου, ήλθε κι' έβαλε τό χέρι του για να τό βρη. Τί να τού κάνω εγώ όμως τόν άτυχο, πού θέλησε να με ψάξη την ώρα πού είχα λογαριασμούς με τόν βουλγαρόπαιδα; Και αντί να κάμω ζημία στην πρόσοψη του Βουλγάρου, εξημίωσα την πρόσοψη του άδελφού μου. Έννοείται ότι ύστερα, για να τόν πάρω με καλό, αναγκάσθηκα και του έδωκα τό σημειωματάριο.

Εθνική Παλιγγενεσία

Η ΦΥΣΙΣ

'Οσον βλέπω την φύσιν, τόνον την αγαπώ. 'Οσον αναγνωσκώ τό μέγα βιβλίον της, τόνον περισσότερο την θαυμάζω. 'Οί πόσα θέληγτητα έμπεριέχει! πόσας μαγεύσεις! πόσας εύτυχίας! αλλά και πόσους πόνους! Γελά αλλά και κλαίει. Μειδιά έξ αγαλλιόσως, άλλ' έννιοτε τό μειδιάμά της είνε πικρόν. Κατά τό έαρ φαίνεται τόνον εύτυχής με τό ώραία ζωηρά χρώματά της, με τό γλυκά τραγούδια τών πτηνών, με τό μεθυστικών άρωμα τών άνθων. 'Αλλ' οίμοι, ό ψυχρός βορρᾶς διαδέχεται τόν γλυκόν Ζέφυρον και αντί να θωπεύη τά φύλλα και τά άνθη, τά παρασύρει με βίαν τό έν κατόπιν του άλλου. Και άκούεται εις πένθιμος ψίθυρος και ό τόνος είνε τόνον θλιβερός! Πώς ομοιάζει την καρ-

διάν, ώραία φύσις! χλαίρες και κλαίεις ως εκείνη' αλλά συ άναγνωσάσι με τό πρώτον φύσημα του έαρος, ένψ εκείνην, όταν μαρανθή, τίποτε δέν δύναται να την επαναφέρη εις την ζωήν όταν παύση τό τραγούδι της χαράς μίαν φοράν, ποτέ δέν δύναται να επαναληφθή. Ψυχρός βορρᾶς θα φυσά πάντοτε και ψυχός και έρημιά θα άπλοΰται παντού.

Πόθος της Ρόδου

Ο ΘΡΟΝΟΣ ΣΟΥ

Ρήγα χρυσέ κι' άτίμητε, ο δάφνινός σου [ο θρόνος] πού από τη Δόξα έστήθηκε, θα τόν πυργώ [γώση ο χρόνος...] ...θα γράψη ή 'Ιστορία μας φύλλα αίματος [ματοδαμμένα] —μα φύλλα από χρυσάφι— κι' ο Βράχος μες στη λαγκαδιά σε βράβια [δια άγριεμένα] θα λέη τό νέο μας τρόπαιο με τί γραφίδα [φίδα έγράφη.] 'Ο αντίλαλη ή ρεματαρία κι' ο κάμπος ο [βραμίνος.] Μά ο Θρόνος σου δέν είνε εκεί, ψηλός, [στεφανωμένος.] 'Οχι, δέν είνε πουθενά ο δάφνινός σου [θρόνος] μ' έγγραφη άστραπόβολη ψηλά: «Βουλγαροκτόνος.» Δέν είνε στό παλάτι σου, στην 'Ιστορία [δέν είνε] δέν είνε στό λαγκάδια. Ναι, κάπου άλλο είνε ο θρόνος σου, χρυσέ μας Κωνσταντίνε, πού λάμπει από τ' άτίμητα της Νίκης τά [πετράδια.] Κάπου είν' άλλο κρυφός, σαν φάρος, οά μετώρο πού ρίχνει ούρά [νιο φῶς.]

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗΝ

Τώρα πού γράφω τας όλίγας αυτές γραμμάς για την αγαπητήν μου «Διάπλασιν», κάθημαι επάνω εις ένα λόφον κάποιου χωριού, πλησίον της πόλεως μας. Γύρω μου ή έξοχη άπλώνεται μαθητική ή θαυμασία. Μεγάλα και βαθύσκηνα δένδρα οκεπάζουν την πεδιάδα όλην. τά πουλιά, πετώντα από κλάδου εις κλάδον, γεμίζουν τόν άέρα με τά γλυκά τραγούδια των κάτω 'ς τά πόδια μου άκούεται τό γλυκό μουρμούρισμα

του ποταμού πού περνά. Πάρα κάτω ο βοσκός με την φλογέρα του παίζει κάποιον γλυκόν σκοπόν, ένψ από μακριά ή θάλασσα διακρίνεται μέσα από τά βουνά, ήσυχη και γαλανή.

Πόσον ώραία και μαγευτική φύσις! Πόσον εύχαριστούμαι να κάθημαι εις τέτοια ώραία μέρη! Πόσον τό πνεύμα ύψώνεται και ή ψυχή καθαρίζεται ανάμεσα εις την γοητευτικήν αυτήν άρμονίαν τών καλονών της φύσεως!

Και τέτοια δέν είνε μόνον ή φύσις του χωριού πού γράφω. Τέτοιες φυσικές καλλονές έχει όλη ή Κύπρος, καλλονές πού κάμνουν τόν νον σου ν' άνεβαίνη μέχρι του Θεού. Τί κριμα όμως! Την μεγάλην αυτήν εύμορφάδα οικιάζει ή μαύρη δουλεία, υπό την όποιαν τόσα χρόνια κύπτει ή άτυχη χώρα του Εδαγόρα. Είνε και τώρα γλυκός ο άέρας της Κυπριακής έξοχής. 'Αλλ' ο άέρας αυτός τότε μόνον θα γίνη άληθινά γλυκός, όταν σμιχθή μαζί του και τό τρισπόθητο άγερί της 'Ελευθερίας.

Κυπριακή 'Ακτή

Ο ΩΡΑΙΟΣ ΗΛΙΟΣ

'Από μακριά προειδοποιεί την άφιξίν του. 'Η πυρκαϊά αυξάνει, ή 'Ανατολή φαίνεται ως μεγάλη φλόξ, τέλος φαίνεται. Μία φωτεινή ακτίς διέρχεται ως άστραπή την έκτασιν, ο πέπλος της νυκτός πιπτει. 'Η χλόη κατά την νύκτα έλαβε νέαν δύναμιν και ή χρουίζουσα ήμέρα ως άδάμαντας κάμνην ή λάμψη ή δρόσος της νυκτός. Τά πτηνά έν χορῶ χαιρετούν τόν πατέρα της ζωής κατά την στιγμήν αυτήν. ούτε ένα δέν σιγεί τό καλάδημά των, άσθενέστερον, είνε γλυκύτερον ή κατά την ήμέραν. 'Ολα αυτά προσεσούν μίαν τοιαύτην έντύπωσιν εις τό όργανον, ώστε νομίζεις ότι θέλουν να εισχωρήσουν εις την ψυχήν. Είνε ένός τετάρτου μαγεύα ένα θέαμα τόνον μεγάλο, τόνον ώρατον, τόνον εξαίσιον πού δέν άφίνει κανένα άδιάφορον.

(Rousseau) Μπουμπουλίνα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στά μάνια: 'Η μαμά: — Ένώ έτοιμάσθης να πέσθης 'ς τη θάλασσα, τί κάνεις πάλι εκεί; 'Ο μικρός: — Φορώ, μαμά, την ποδιά μου, γιατί ή θάλασσα είνε κρύα. (Τερονός).

'Εστάλη από τ' 'Αθήνα 1821—1912.

'Ο θεός.—Μά, παιδί μου, δέν σου είπα ότι και τό να μη έρχίζομθα είνε μία έντολη του Θεού; Να πάλιν ή 'Αννίκα μου είπε ότι έρχίσθηκες.

'Η Κοσμοκράτειρα 'Ελλάς.—Μά τό Θεό, μά την Παναγία, θετε μου, είνε φέμμα τό ότι έρχίζομαι!

'Εστάλη υπό της 'Εθνικής Παλιγγενεσίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

'Αθήναι, 38 οδός Εθιρμίδου την 4ην Σεπτεμβρίου 1913.

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ μις Ιαπωνικής έφηρίδας, διά να μη δυσαρεστήση ένα ποιητήν. του όποιου δέν ήθελε να δημοσιεύση κάποιον ποίημα, του άπήνητην ως εξής: «Τό ποιήμα σας είνε ύπέροχον, τόνον ύπέροχον, πού ο Αυτοκράτωρ, άμα τό διαβίση. θα πατήση να δημοσιεύω καθέμερα από ένα τέτοιο. Άλλως θα μου πόρη τό κεφάλι' κι' έπειδή τέτοια ποιήματα δέν τυχαίνου ούτε ένα τό χρόνο, δια τόυτο σας παρακαλώ να με ληψηθήτε και να μου επιτρέψετε να τό άρτίσω άδημοσιεύτον.» Τό χαριτωμένον άνέκδοτον μου ύπενημύζει ο Τέλλος 'Αγρας. παραπονεμένος, ότι με όμοιον σχεδόν πρόφασιν, τάχα, άφίνω άδημοσιεύτον ένα κομμάτι του έντενέ. 'Αλλά 'ς αυτό δέν έχει δίκιο. Έκτενή δέν ξαναδημοσιεύω κανενός.

'Ο ίδιος Τέλλος 'Αγρας παρατηρεί και τό εξής: Πώς, ένψ εις τά πρώτα κεφάλαια του Μικρού Τζόκευ, ο Καλιόστερος παρουσιάζεται ως άληθινός μάγος, έπειτα παρουσιάζεται ως άγύρτης, τσαρλατάνος; Δέν γνωρίζω τί θαπαντούσεν εις αυτό ο συγγραφέας του μυθιστορήματος. 'Υποθέτω όμως, ότι ο Καλιόστερος θα ήτο ένα κομμα μάγου και άγύρτου. Θα είγε δηλαδή κάποιαν μαντική δύναμιν, ή μάλλον θα έξήκει κάποιαν μαγνητικήν ύποβολήν' αλλά τό μικρόν του αυτό όδωρον ήθελε να μεγαλοποιή και να τό παρουσιάξη ως ύπερφυσικόν με διάφορες τσαρλατανίες.

'Α. τί κριμα, Φθινοπωρινή Δύσις! Μά ήμπερούσατε μία χαρά να έλθετε εις τας 'Αθήνας, όπου όδξα σοι ο Θεός, άκρα βυελα βασιλεύει. 'Οσον διά την έρώτησιν εκείνην τών Μ. Μυστικών, ναί, ο τόπος της γεννήσεως ακριβώς ζητείται. 'Ολοι είμεθα 'Ελληνες, αλλά άλλο έγον πατρίδα τας 'Αθήνας, άλλο την Κωνσταντινούπολιν, άλλο την Κέρκυραν, και ούτω καθέξής. Δέν ζητείται δηλαδή ούτε ή εθνικότης, ούτε ή ύπηκοότης. 'Απλώς ή ιδιαιτέρα πατρίς.

Με πολλήν εύχαρίστησιν διαβάζω τά γράμματά σου, 'Αλέξανδρε Βασιλάδη. Πραγματικώς, ή «'Εξάδελφ μου» πού έδημοσίευσας έλλοτε, ήτο ώραίωτατον μυθιστορημα και, όπως λέγεις, «είγε βάθος». 'Απορώ όμως πώς, ένψ σου άρέση να βρισθης βάλος εις ό,τι διαβάζεις, δέν εύρες τό βάθος πού είχεν ή «Κρινωιά». Μ' αυτό κι' αν ήτο βαθύ διήγημα! Και μία συμβουλή: Μή γάνης τόν καιρόν σου να διαβάξης Ροκαμβολ και τέτοια!...

Κυπριακή 'Ακτή, ναί, καλά γράφεις τας λύσεις σου και έτσι να εξακολουθήσθης να τας γράφης. 'Εχεις δίκιο, ή «'Εορτή» είνε ιδιική σου και κατά λάθος ένεκοίθη με τό ψευδώνυμον του «Πανελληνίου Πόδου». 'Αν κληρωθή, θα δημοσιευθή με τό δικό σου.

'Α, ώστε και συ στά Μέθανα κάμνεις τά λουτρά σου, 'Ανική Δύσις; Μού τό είπεν ο κ. Παπαδόπουλος πού σε είδεν 'εκει, καθώς και τά κοριτσάκια του κ. Φαίδωνος. Να λοιπόν πού γνωρισθήκατε τώρα και ο πόθος σου εξελικρωθή. 'Ελπίζω δε να ξαναϊδωθήτε.

Δοξασμένη 'Ελλάς, άφού και αί προηγούμεναι εκκλήσεις δέν έφερον άποτέλεσμα, ούτε ή ιδική σου θα έφερεν, έπομένως περιττόν να την δημοσιεύσω. 'Επιδοκιμάζω την άπόφασίν σου, όσον άφορρά την καλλιγραφίαν, και σ' εύχαριστώ διότι τό «όνειρόν» σου είνε, τώρα πού θανούσης τό σμολέτα, να κάμης συνδρομητάς όλους τούς συμμαθητάς σου.

'Η Βαλκανική Συμμαχία, ύπερασπιζόμενη τό φίλον της, άπαντά εις τόν Φάωνα, ότι, εις τά μέχρι τούδε εκδοθέντα φυλλάδια του 1913 έγον ένκριθη 540 ψευδώνυμα, εκ τών όποιων 313 άνήκου εις άγόρια και μόνον 237 εις κο-

ρίτσια: φυσικόν λοιπόν είνε να ύπερτεροΰν τάγορια, άφού πλειονοψηφούν. Τόν δε Τέλλον 'Αγρας ποστρέπει να στείλη άκέντων την φωτογραφίαν του, διότι, λέγει, «δέν πιστεύω να είνε κανείς από τούς φίλους σου τόνον επίπολιαιος, ώστε να προτιμά τά σωματικά χαρίσματα από τά ψυχικά και πνευματικά. τά όποια έχει ο Τέλλος 'Αγρας» είμαι δε βεβαία ότι ο φίλος μας αυτός θα έχη εύφύα και συμπληθητικήν φυσιογνωμίαν, και αυτό άξίζει περισσότερο από όλες τας έμμορφίεσ του κόσμου». Πολύ σωστά!

Και ο Φάων επίσης παρατηρεί ότι κανείς από τούς μεγάλους άνδρας δέν ήτο ώρατος, έκτός του Βύρωνος και του Σατωβριάνδου (δηλαδή και πολλών άλλων, αλλά δέν πειράζει.) 'Οσον διά την νέαν 'Απορίαν του, πού να εύρω τώρα νότες, να την δημοσιεύσω;

'Ωρατο, ως πάντα, τό γραμματάκι σου, Μπουμπουλίνα, και ο κ. Φαίδων σ' εύχαρίσται πολύ δι' οσα γράφεις. 'Η Κορηνοπούλα δέν έτεμπέλιεσ, κάθε άλλο! Μόνον εγώ δέν έχω τόπον, —οΰτε σήμερα δυστυχώς, —να δημοσιεύσω ένα ώραίωτατον ποίημα πού μου έχει στείλη.

'Α, πόσο μ' εύχαρίστησε ή περιγραφή σου, 'Ανθιμένη Βασιλάδη! Μού έφάνη ότι στεκόμουν και εγώ 'ς εκείνο τό «νοτιοδυτικότερον» παράθυρον του σπιτιού σα, πού τού έχετε ξεχωριστήν αγάπην, κ' έδλεπα μαζί σας τά ώραία πράγματα. Ψεύρεις; θα τό βάλω εις την Σελίδα Συνεργασίας.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εγκρίνονται: «Πρό της μεγαλοφύας» της Μπουμπουλίνας — «'Εν άπόγευμα» του Φάωνος — «'Ονειρον» της Βαλκανικής Συμμαχίας — «'Στή μνήμη του ήρωα» της Βασ. Ναυοικίας — «'Στά μπάνια» της 'Ανασηθείσης 'Ησείρον — «'Η φωνή τών άψύγων» του Δοξασμένου Ρήνου — Ποιήματα του Ρόδου Μοσχολόγημα, 'Αθανασίου Διάκου κτλ. — «'Ο άπόμαχος» της Νιόβης — Μικρά διάφορα διαφόρων.

'Απορρίπτονται: «'Στό ποτάμι» της Μυροβόλου 'Ανοιξέως (ή γλώσσα άνόμωλη) — «'Π ένωσις έντός της οικογενείας» (έδημοσιεύθη και άλλοτε.)

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Διάβολος Γιαννώτης, α. (Ζήτω ή Νέα 'Ελλάς) 'Υψηλόφρων 'Ελλην, α. (Ζήτω ή Νέα 'Ελλάς).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επίθυμούν ν' ανταλλάξουν: ή Βαλκανική Συμμαχία (0) με Σημαίαν του 'Αβέρωφ, Βόρκαν του Κανόρη, Άρδιαν Αϊθον, 'Ανακίαν, Κραυγήν Νίκης, Κόμησαν Κατιλί, 'Αηλιτισμένη Κόρη.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: 'Ελληνικήν Θεοίτηα (αί παραγγέλαι σου εξετελέσθησαν) 'Αφελή Σανθούλαν (περιμένο να μου γράψης έκτενώς) Μυροδόλου 'Ανοιξίν (έστείλα) καλώς, να έλθης: αλλά διατί αυτή ή άποχή; δέν μπορείς να είσθε και αί δύο εις τόν κύκλον μας;) Βοσκοπούλαν της Δοιρίδος (έστείλα) Δοξασμένου Ρήνου (τό λάθος δέν είνε σπουδατον, ώστε μη συγκύξασαι μόνον τό Π. Πνεύμα πού δέν ήτο καλόν, και λυποΰμαι πού δέν θα τό δημοσιεύσω) 'Ηρωϊκόν Δοξίον (έχει καλώς: δια την δημοσίευσίν 'Ασκήσεων δέν πληρώνει κανείς: αί εγκρινόμεναι δημοσιεύονται δωρεάν) Γαλήνην (κριμα λοιπόν να μη είσαι ποιητρια έκτός αν σε κάμη ή ώραία αυτή έξοχή) Δοξασμένο 1912 (και διά τά δύο βιβλία ν' άποτανηθης εις τό

βιβλιοπωλείον Ι. Σιδέρη, οδός Σταδίου 'Αθήνας.) Νιόβην (περιεργον, εντε ίσως έως ν' άποκατασταθού αι σχέσεις μεταξύ Τουρκίας και 'Ελλάδος) Πυθαγόραν τόν Σάμιον (έστείλα) Νικηφόρον 'Ελληνα (μήν άμείλις να μου γράψης) 'Ατρούμη Εδζωνάμη (χαίρω δια τά πρόδους του Συλλόγου σας) Πατριωτικόν Πόδον (είδα τί ώραία έπέρασες εις την έξοχήν) 'Ε, τώρα πού έγύρισες, γράφε μου κάπου-κάπου. Τοριλλοβόλον 11, Βασιλόπαιδα Ναυοικάν κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβον μετά την 4ην Σεπτεμβρίου, θα παντήσω εις τό προσέξεις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμός Δύσεων 'Αγούστου—Νοεμβρίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οί έχοντες ψευδώνυμον έγκεκριμένον διά τό 1913 συνδρομητά ή άδελφοί συνδρομητών, δύναται να συμμετάσχουν του διαγωνισμου τούτου τών Δύσεων ΔΩΡΕΑΝ. Άντες οι άλλοι πρέπει να εσωκλείουν δια τας λύσεις των έκαστου φυλλάδιου, —οσαί δήπου και αν είνε,— γραμματισμόν άσφαρίστον 10 λεπτών οι συνδρομητά και τάδεύματα των, και 20 λεπτών οι κατά άλλον άγορασται, άλλως δέν λαμβάνονται υπ' όψιν αί λύσεις των. Ο χάριτης τών λύσεων επί του όποιου και μόνον δέον να γράφουν τας λύσεις των πάντες άνεξαρτήτως οι διαγωνιζόμενοι, πολείται εν τῷ Γραφείω μας εις φακέλλου, φν έκαστος περιέχει 20 φύλλα και τιμήται φν. 1. Αί λύσεις του παρόντος φυλλάδιου είνε δεκται πανταχούθεν μέχρι της 7ης Δεκεμβρίου, πέραν δε της προθεσμίας ταύτης, μόνον εάν ληφθούσιν από της δημοσιεύσεως των γίνονται δεκται. Τους λοιπούς όρους, βραβεία κτλ. ιδε εις τόν 'Οδηγόν του Συνδρομητού, Κεφ. Δ και ε', φυλλον ποθόν ε. ε. 'Ο 'Οδηγός στέλλεται εις πάντα αλτοΰντα.

437. Δεξιόγραφος

'Αν πρόθεσιν μ' άπόστροφον Με την όδόν ένούσης, 'Οδόν πού ο νοός άκολουθεί, Εξού; θα φανερώσης.

'Εστάλη υπό της Πουπουλένιας.

438. Δογοπαικτικόν Δεξιόγραφος

Δύο γράμματα ένώνεις Με μίαν άντωνυμίαν, Κ' ένα θεόν δηλώνεις 'Απ' την Μυθολογίαν.

'Εστάλη υπό της Βαλκανικής Συμμαχίας.

439. Στοιχειόγραφος

Σε μία Βασιλίσα σπητή Δύο γράμματα προσθέτω Και της πατρίδος της; εϋθύς Ποτάμι σου συνθέτω.

'Εστάλη υπό του Δωδωναίου.

440. Μεταγραμματισμός

Βγάλε λάμδα, βάλε με Και θα ίδθης εις τη στιγμή 'Από έν μικρόν πτηνόν, Σχημα γεωμετρικόν.

'Εστάλη υπό της 'Ενδοξου Νίκης

441. 'Ασθη

* * * * * Ναντικατασταθού οι άστερόσκοποι διά γραμματίων ούτως, ώστε να γινώσκωνται: * * * * * Ε * * * * * ται: οριζοντίας, γ' αρχαίος * * * * * καός 'εν 'Αθήναις' καθέτως, * * * * * εργαλειον ξυλοκόπου' δια- * * * * * γωνίας δε, Κράτος της Εδ- * * * * * ρώπης και ποταμός της 'Ελλάδος.

'Εστάλη υπό της 'Ελλάδος του Ρήγα

